

14. Ženidba na brzinu

Bio je letnji Open-Air Jazz Festival, u okviru manifestacije „Jazz am Märet-Platz“; na trgu starog dela grada. Orkestar od 40-50 muzičara Zagrebačkog Jazz-orkestra je bio postavljen na sred trga, a ne na pozornici, kao što to biva obično, jer toliki broj muzičara ne bi stao na pozornicu, a publika je sedela oko orkestra.

Ja ne volim gužve i ne idem ni na kakve susrete velikog broja ljudi, a pošto ionako stanujem na, u vr` glave, 30 metara od pozornice, kroz prozor čujem uvek sve od početka neke predstave na starom trgu, pa do kraja nje; nekad nešto ide i do 3-4 sata po ponoći; sad sam hteo da sa najmanje mogućeg odstojanja poslušam naše (srpske) susede, jer sam i u mladosti voleo ono što su u jugoslovenskoj jazz- i pop-muzici činili, Stjepan Mihaljinac, Stjepan-Jimmy Stanić, Boško Petrović, Petko Kantardžijev-Mlinac, Hrvoje Hegedušić, ... pa rekoh ovog puta: „Da poslušam i njihove (ne više „naše“) mlade muzičare.“ u čije kvalitete se ne može sumnjati, jer danas deca uče brzo, dobro i temeljito; Ne samo u Grazu i Wien-u, kao onda kad sam ja bio mlad, nego danas i u Zagrebu i Beogradu.

Ja sam na koncertu Zagrebačkog Jazz-orkestra sadeo u prvom redu; iza ritam-sekcije. Na kraju su odsvirali nešto tako da je završilo sa jednim vrlo prijatnim solom za el. gitaru.

Solo je bio prijatan jer ga je tako odsvirala gitaristkinja. Odsvirala je tako fino da su je i kolege iz orkestra pogledale sa divljenjem. Ja nisam verovao da im je nepoznato da ona tako fino muzicira, jer inače tako mlada ne bi bila u orkestru. Poznate su mi gitaristkinje u

pop- i rock muzici, ali u jazzu ih ima vrlo malo. A ova svira tako dobro kao Georg Benson.

Elem gitaristkinja je sedela tačno ispred mene. Kad je ona završila svoju deonicu završio se i koncert tog orkestra. Publika je aplaudirala za dodatno sviranje, a ja nisam, jer ja to mrzim i u pozorištu i na koncertima.

Mislim:

„Kad ljudi odrade svoj posao treba ih pustiti da idu na odmor.“

Gitaristkinja se okrenula i primetila da ja ne aplaudiram. Nije mi izgledala uvredjena time, ali mi je na engleskom upitala „You did not like my playing?“

Ja sam joj odgovorio na srpsko-hrvatskom:

„A ne to. Dopada mi se mnogo. Pogotovo sviranje lično Vas; koje je ton-mix majstor uvek baš majstorski pojačavao.“

I tu joj ja objasnim da mrzim aplauze i u pozorištu i na koncertima, jer ako aplaudiramo muzičarima i glumcima morali bismo aplaudirati svima koji su talentovani za bilo šta, ili su nešto toliko navežbali da izgleda kao da su talentovani, a ustvari su samo, je l' te, dobro uvežbani. I tako, zbog aplaudiranja izvodjačima, ja ne idem ni na kakve manifestacije koje se tretiraju ozbiljnije nego fudbalska utakmica. U pozorište ne idem i zato što su režije i gluma suviše afektivne; tj. ima mnogo galame i kad glume prijatne situacije i kad glume neprijatne.

Mislim: sva ona dranja i vriskanja nemaju blage veze sa stvarnim životom. Ili nemaju veze sa životom kakav bi on trebao biti. Nego – da se vratimo talentima: u jazz- i rock`n`roll muzici nema laganja – ili si talentovan ili nisi. Kad-tad se to na jednom koncertu primeti.

I tako je ona završila motanje kabela za njenu gitaru, stavljanje gitare u kofer i odmah zatim postavila meni pitanje:

„Da li biste vi mene oženili?“

Ljudi su se još muvali levo-desno, probijali među stolicama i grupicama onih koji su stajali bez želje da se baš odmah udalje, ili u želji da sa nekim od muzičara malo porazgovaraju, i ne verujem da je iko osim mene čuo ono što me je ona pitala. Ja sam po prirodi malo blesav i ljude otvaram za slobodne razgovore blagim šok-izrazima. Ali ovako nešto bih se i usudio bez ikakvih prethodnih priprema postaviti nekoj zrelijoj ženi, sa kojom sam pre toga razgovarao samo dva tri minuta u ovom životu, (Da ne otvaramo sad ovde temu o tome da ja u neke druge živote osim ovog ne verujem; ali verovanje je verovanje, a mogućnosti po tom pitanju se velike), a ako mi se ona, tamo neka, toliko dopadne da vredi ispasti blesav. Ja se nisam mnogo uplašio gitaristkinjinog pitanja nego sam ja nju pitao:

„A da li biste vi mene mogli ljubiti onako kako to bračnom paru priliči.“

„Da.“

„A da li biste samnom sklopili brak po zakonu?“

„Ne.“

I to mi je bilo razumljivo, jer pre dve hiljade godina niko ništa nije potpisivao, nego bi momak i devojka rekli: ti si moja – ja sam tvoj – ili obrnuto i – gotovo: brak bi bio sklopljen.

„Pa kako onda zamišljate da ja Vas oženim?“

„Pa da živimo zajedno.“

„A koliko dugo biste ostali samnom?“

„Dvadeset godina.“

To mi je izgledalo dovoljno dugo. Onda sam je pitao:

“Vi ste možda dvadeset godina stari, a ja za mesec i po dana punim šezdeset i pet. Meni bi sa Vama bilo da sam u raju na Zemlji, a šta bi Vama bilo?”

“Isto to. Ja ne mogu više da živim bez muškarca.“

„I za Vas nema muškarca na ovom svetu, nego vam ja izgledam kao najbolja prilika?“

„Od svih muškaraca u orkestru nijedan ne smije da mi se udvara, jer se svi boje moga oca. I niko od mladih u orkestru ne zna koji matorac iz orkestra je od mog oca plaćen da mu, mome ocu, javi ko se meni nabacuje. Mi često putujemo i po Hrvatskoj i vanka, ali sa nekim od muškaraca iz publike ne uspijevam uspostaviti kontakt. A one koje u publici na brzinu procijenim ne izgledaju mi tako dobro da bih se odlučila pobjeći iz orkestra i ostati sa čovjekom kog sam, je l` te, vidjela tu negde nekoliko minuta; kao sad Vas.“

„I kad odete u Zagreb ohladiće se vaša glava, ili ćete prestati biti ljuti na svog oca i – opet dalje kako i treba.“

„Ma ne želim uopšte da se vraćam u Zagreb. Treba mi ljubav!“

Ovo je rekla baš glasno. Pa se uplašeno okrenula da vidi da nije neko od njenih iz orkestra čuo ovaj izliva jada mlade žene.

„Sve to ima smisla; Ali zašto se svi boje vašeg oca?“ – upitao sam sasvim osnovano.

“Zato što je moj otac rasist, nacionalist i ljubomorko. Svi muškarci iz orkestra, koji su mi se dosad udvarali su netragom nestajali. Kad stignemo u Zagreb kolega koji mi se udvarao ne dodje više na muzičku probu; prosto nestane netragom.“

Policija tamo pravi zapisnike i ispitivanja. Šta dalje ispituju i za čim tragaju – ko zna, ali se nijedan od mojih udvarača nikad nigde više nije pojavio i nikad nama nešto javio. Muzičari ne znaju tačno o čemu se radi, ali ja pretpostavljam da su svi moji udvarači mrtvi. Informant moga oca je sigurno neko od muzičara našeg orkestra. Ja sam tamo nekim policajcima nabacila prijedloge da stvari ispituju u pravcu moga oca. A sad ko je šta iz Policije proveravao i meni poverovao – ne znam.“

„Pa da Vam i ja iskreno kažem: Meni sve ovo izgleda neverovatno. Pokušavam iz Vaših reči i rečenica utvrditi da li Vi sada, dok Vaše kolege ćaskaju sa ljudima iz publike o muzici i koječem opštem, ispitujete svoju moć nad jednim starim čovekom. Ali zasad ste mi vrlo ubedljivi. Ako je sve ovo i Vaša igra – neću se stideti da moj pristanak na brak sa Vama na kraju bude Vama kao neka vrsta potvrde da se dopadate jednom iskusnom čoveku.“ – rekao sam zaista iskreno.

„Ne. Nije ovo nikakva moja igra. Ako Vi kažete da hoćete mene kao ženu – ja ću se udaljiti do autobusa da u njega stavim kofer sa gitarom i – doći malo kasnije tamo gde Vi kažete da ćete me čekati. “

Ja joj objasnim da ću je čekati iza fontane kod katedrale i tu završim rastanak sa izrazom:

„I sad će i u ovom gradu ostati jedna matora budala da satima čeka na Vas, dok vaš autobus bude plovio auto-

putem. Ali bez rizika nema dobiti. Pa da vidim šta će biti. Da li ćete se prvo Vi i Vaše kolege meni smejati, jer možda vodite statistiku o tome koliko ste muškaraca dosad namagarčili, ili ću na kraju ove večeri biti srećan čovek sa mladom ženom u svojoj kući.“

I odem ja dalje. Nisam se nijednom okrenuo, jer ako informant njenog oca motri na nju ne mora primetiti ništa dodatno. Tu odmah uzmem ja podruku prvu sugradjanku koju poznajem i počinem se udaljivati od Markt-Platza kao da sam sa svojom sugradjankom u nekoj prisnoj vezi – ne odvajajući ruku od nje. Žena se možda čudila mom ponašanju, ali ne mnogo: Ja u gradu svog stanovanja ionako egzistiram kao zamlata, pa kao što mene ne uzimaju sasvim za ozbiljno tako ne uzimaju za ozbiljno ni moje reči i ponašanja; koji su uvek u okviru dobrog; malo neuobičajenog ali – neuvredljivog.

Stigao sam na mesto koje sam svojoj „budućoj ženi“ rekao za sastanak i rešio da čekam pola sata. Jer, ako ne pobegne od autobusa dok ona i kolege joj idu tamo-amo, izmedju trga na kom su svirali i autobusa, koji je mogao biti parkiran samo iza zidina starog grada, – neće pobeći ni onda kad sve budu sve utovarili.

Prošla su pola sata i – nisam mogao da odem:

„Šta ako ipak dodje?“

Prošao je i sat. Čekao sam i dalje. Jedan od dva puta kojima motorna vozila, po ovdašnjim saobraćajnim uputstvima izlaze iz grada, vodi iza travnjaka koji leži iza katedrale i – nisam primetio nijedan autobus da je prošao. Možda je izašao onim drugim putem, a možda još nije. Sedeo sam na klupi iza Katedrale i maštao kako bi bilo lepo po pitanju ljubavno-seksualnih odnosa imati ženu

koja je toga željna. Da sad ne ogovaram svoje dosadašnje. Maštao sam i zaboravio da pogledujem na sat. Kad u jednom momentu čuh:

„Evo me! Već sam se poplašila da ćete pomisliti da sam se šalila i da ćete otići. Pošto nisam bila sigurna da ćete me čekati rekla sam flautistkinji da idem fotografirati katedralu pod reflektorima. Jedva sam ju odbila da podje samnom. Zato sad moramo brzo otići odavde, jer će me, kad im dosadi da me čekaju, prvo ovde tražiti.“

Sve je ona to „samlela“ brzo, a ja nisam mogao da se saberem u činjenici da je došla. Neverovatno. Došla je. Tu sam shvatio da ono što je meni u nekom momentu izgledalo kao igra postaje novi život. Šta će koliko trajati – videćemo, ali počelo je da biva ozbiljno i obećavajuće. Ali, kao prvo, i opasno. Ne zbog Zakona neke od država, jer je devojka punoletna, ali od njenog oca; ako je istina što mi je ispričala.

Prve noći se ponašala kao krotko dete u osnovnoj školi.

Kad je došla u krevet rekla je samo:

„Ja nemamam nikakvog iskustva sa muškarcima. Prema tome ne očekujte neku akciju od mene.“

„A kakve reakcije?“ – upitao sam.

„Činite šta hoćete. Porno filmove sam tajno gledala i vidjela šta je ljudski, a šta nije.“

Ujutro je bila radosna i vesela. Nije htela da odmah ustanemo nego je htela da ponovimo što više stvari od onih koje su joj se dopale iz naše prve „bračne“ noći. Za vreme doručka sam joj rekao da je idealno lepa, a da je u doživljavanju saksualnih odnosa tip o kojem maštaju svi

muškarci: komunikativna, osetljiva na dodire i lako dostiže vrhunac uživanja u odnosu.

„Zaista?“

„Zaista. Objektivno.“ – završio sam pohvaljivanje „moje žene“.

Ja nikad nijednu ženu ne pitam kakv sam joj, jer znam da sam dobar, a to kako izgledam i kako kojoj ženi anatomski odgovaram – nije moja stvar: Ja sebe nisam pravio. I ja sebe ne gledam mnogo u ogledalu; a kad se i gledam – sebi se dopadam. Kakogod – ja sebe vrlo volim i to je ono glavno u mom odnosu prema meni.

„Lidija, - posle prvog njenog orgazma me je rekla da je videla na ulaznim vratima stana kako se ja zovem, pa je red da i ja saznam njeno ime – mi je posle odslušane pohvale rekla:

„Ti nisi objektivno bogzna šta, ali si za mene perfektna prilika.“

„Po čemu?“

„Meni lično si dobar za moje tijelo i dušu, a mnogo si mi dobar da kaznim svog oca. Kad bude saznao, a potrudiću se da brzo sazna, da živim sa ružnim starcem od 65 godina koji je uz to Srbin – pucaće od bijesa. Da bi mi poverovao – moraću na svoj profil na Face-Book-u postaviti fotografije tebe i mene kako se ljubimo i grlimo. A one će već nekako stići do njega.“

„I onda će znati kome da pošalje svoje ljude.“

„Pa dragi moj, matori, život sa ženom koja je mladja od „mladoženjine“ unuke nosi razne rizike. Neka ti bude dovoljno to da te nikad neću varati sa drugim muškarcima.“

„Ma, tek si počela da opštiš i već znaš šta ćeš hteti, a šta nećeš. Činićeš ono što bude tvoje telo htelo, a ne mozak, jer si i sada samnom prvenstveno zbog toga što je telo trebalo bilo kojeg muškarca, a ne što je tvoj um trebao matorog Srbina da bi tvoj tata pucao od jeda. Ali nema razloga za brigu ni meni ni tebi. Biće onako kako ti budeš htela. Naravno ako meni ne bude bilo onako kako tvoj tata bude hteo. A ko je ustvari tvoj otac?“

„Moj tata je najpoznatiji hirurg u Hrvatskoj – Botsa Jelavić. Svi mu se klanjaju. Ne znam da li zato što je hirurg ili što je finansijski najjači u Hrvatskoj. Ako se tebe dočepa možda izvadi neki od tvojih organa i proda, ali ostatak tebe će sigurno završiti u kavezu njegove dve pantere.“

Tu sam se baš ozbiljno zabrinuo za svoju budućnost, a Lidija je obišla oko stola i sela mi na krilo.

„Ne boj se. Ako moja mama stekne uverenje da sam s tobom srećna – „uštrojiće“ Botsu. Ona je jedina koja ga „baca na kolena“. Inteligentnija je od njega mnogo i mnogo lepša, a za čudo sve to njemu imponuje i iz svog divljenja prema njoj radi što mu ona naredi. Sa mojim prethodnim udvaračima nisam stigla dotle da postanem srećna – inače ne bi nijedan nestao. Neću još ništa da joj javljam, nego da on prvo malo pati što sam sa matorim, ne lepim Srbinom, pa onda tek da mama sazna da mi je divno.“

Pošto sam ja brinuo o tome šta će Botsa preduzeti protiv mene, pitao sam Lidiju:

„Koliko dugo nećeš mami javljati kako ti je?“

„Jedan tjedan. Ali za to vrijeme nećemo napuštati stan.“

Posle pet dana našeg braka je Lidija preko Face-Book-a saznala da je njen tata Botsa Jelavić „u najboljim godinama života doživeo srčani udar i – preminuo. Lidija je plakala i pravdala mi se da ipak nije htela da ga kazni tako da umre.

Ja sam postao jedan od, pretpostavljam mnogih koji su se obradovali Botsinoj smrti. Ali to nisam nikom morao izraziti.

Lidiju sam otpratio u Zürich na aerodrom; da otputuje na sahranu svog oca. Nije bilo nikakvih nepoznanica: Sve zagrebačke novine su na svojim Internet izdanjima imale vest da je Botsa Jelavić mrtav i da je shrana njegovih ostataka na zagrebačkom groblju Mirogoj.

Dok je ona boravila u Zagrebu mirio sam se s tim da se neće vratiti u Solothurn, jer sad ima slobodu da živi s kim hoće i kako hoće: nema više ljubomornog tata-Botse.

Nije mi bilo lako, ali i gorih stvari je bilo u mom životu, pa zašto da patim zbog nečeg što nije imalo zdravu osnovu ni da počne ni da traje.

Javljala mi se redovno E-Mail Systemom i pisala da me voli i da ne sumnjam u njenu ljubav prema meni, ...

„Šta ona zna o ljubavi! Ljubav je to što ja osećam za nju: da živi gde hoće i da bude srećna sa kim hoće, tj. sa kim poveruje da vredi pokušati.“

Onda mi je došlo E-pismo sa kratkim sadržajem; samo jedno pitanje: „Da li želiš da ti se vratim?“

„Naravno da želim. Ali razgovaraj sa majkom i vidi šta ti je pametno i šta ti po volji.“

Onda je došlo ovo E-pismo:

„Mama i ja smo došle do zaključka da ljubav bez slobode nije ljubav i da ono što ljudi nazivaju ljubavlju, a ustvari je požuda, vredi manje nego sloboda, tj. ako čovjek mora birati između požude i slobode, sa isključivim ili/ili, treba odabrati slobodu.“

Ja sam joj otpisao: „Sasvim tačno. Odluči se za slobodu.“

Pa ovo dodje od nje: „Mama kaže da onaj ko tvrdi da daje ljubav uglavnom ne daje slobodu, A da onaj koji daje slobodu ima ljubav.“

„Pametna je tvoja mama.“ – odgovorio sam. Više nije bilo nikakve prepiske.

Onda je jedne večeri neko pozvonio na vrata moga stana. Na vratima je stajala jedna lepa žena. Izgledala mi je poznata u licu i po nekim pokretima, ali nisam mogao da se setim gde sam je sreo.

„Ja sam majka Lidije Jelavić.“ – rekla je.

Lidijina mama je rekla da me želi bolje upoznati, a da će Lidija doći kasnije.

„ ... dok sredi neke stvari u Zagrebu.“

Lidija još nije došla, a njena mama-Zdenka još neće da ode.